

Mensen van God,

wat was het akelig rustig deze afgelopen week in de stad.

‘Normaal’ staat Utrecht deze week, de tweede week van augustus, bol van de activiteiten. Duizenden studenten stromen de stad in, nieuwe, frisse studenten, een beetje zenuwachtig, soms al in de gelukkige omstandigheid dat ze een kamer hebben. En anders met een matje op de grond bij een vriend of vriendin.

Lekker de stad in, nieuwe mensen leren kennen, sommigen bij een studenten- of studievereniging.

Dit jaar wordt er een scala aan activiteiten online aangeboden en binnen de coronarichtlijnen zijn er nog wel een paar fysieke activiteiten.

Het thema dat voor de UITweek gekozen was is daarmee wel wat ironisch: UIT je dak. Het enige is, elk nadeel heb z'n voordeel, dat het toch deze week bloedheet was en uit ervaringen van eerdere jaren is een hittegolf niet echt bevorderlijk voor actief zijn in de Uitweek...

De studenten die dit jaar beginnen worden aardig op de proef gesteld. Ze hebben al een raar einde van hun middelbare schoolperiode gehad en nu ook een vreemde start. Het Hoger en wetenschappelijk onderwijs doet er van alles aan om juist de starters toch zoveel mogelijk in real life te laten samenkomen, maar het zal een extra inspanning vragen om het jaar goed te beginnen.

In de afgelopen maanden is er vanuit de Universiteit Utrecht het aanbod geweest (en het is er nog) van de Zinnige Gesprekken of Bright Conversations. Een uurtje voor jouzelf, meestal nu, in de coronatijd, per Zoom of telefoon.

Jij bepaalt waar het over gaat en ook als je niet weet waar je precies een gesprek over wilt hebben, dan is het altijd weer verrassend waar zo'n gesprek toe kan leiden. Vanuit het Studentenpastoraat doen we als pastores hier aan mee.

Ik moest er aan denken bij het voorbereiden van deze dienst, samen met Daniëlla.

Zoveel van die Zinnige Gesprekken gingen en gaan over onzekerheid, aangewakkerd in de tijd van Corona waarin er zoveel tijd is om over jezelf, wie je bent en wat je doet, na te denken.

Over schuldgevoelens:

doe ik het wel goed, wat als ik het jaar niet haal?

Het niet lukken om gemotiveerd te blijven terwijl er toch zoveel tijd is om te studeren.

Oude schuldgevoelens die weer de kop opsteken: iemand vertelde dat ze tijdens haar middelbare schooltijd anderen had gepest, ze zit er mee dat ze dat gedaan heeft.

Angstige gedachten: hoe moet het met afstuderen, wat als er straks geen banen zijn wat moet ik dan? Hoe ziet de toekomst er uit, wij zijn straks de toekomst...

Maar ook filosoferen over wat je vindt dat je moet doen in het leven. Waartoe ben ik hier op aarde, wat wil ik bijdragen aan de wereld, aan mens en dier. Hoe wil ik me verhouden tot anderen.

Allemaal vragen die we terugvonden in de inleiding op deze viering: de vraag en het verlangen van de pelgrim: doe ik er toe?

De confrontatie met jezelf die we allemaal wel herkennen in de verschillende fases in ons leven. Doe ik er toe? En het verlangen **dat** je er graag toe doet: wie en hoe je ook maar bent.

In Psalm 24 is het de pelgrim die het Heiligdom van de Eeuwige nadert. De psalm begint met een belijdenis: God is de schepper van dit alles, aan God behoort alles toe. De grootsheid van de aarde, alles wat daarop leeft, mens en dier.

En de pelgrim, hij/zij staat voor dat heiligdom en vraagt zich af:
mag ik hier naar binnen?
Mag ik me door de Eeuwige laten ontvangen?
Mag je daar staan, op die heilige plaats?
Wie ben ik dat ik daar zou mogen staan?

De mens die een zuiver hart heeft en reine handen, eerlijk, open en ontvankelijk.

Er is altijd zoveel wat daaraan knaagt:
is het wel menselijk om zo zuiver en rein te zijn, is dat niet een te grote eis voor ons als mensen die vaak genoeg gevoelens hebben van jaloezie, lelijke dingen denken en doen, die bij tijden oneerlijk zijn.
Zuiver van hart zijn, kun je dat ten diepste?

Het viel ons op dat in vers 6 het woord 'zoeken' staat. Degene die God zoeken, zich tot God wenden. Zij zullen worden gezegend.

Mag het ook een zoektocht zijn?
Een zoektocht in het leven naar wat het betekent om mens te zijn naar Gods hart?
Een zoektocht met vallen en opstaan?

Vanuit het besef dat de Eeuwige je schepper is, die op zijn beurt weet wat er in mensen omgaat.

Het beeld van het zuivere hart sprak tot de verbeelding.
Er zijn van die kussentjes, handenwarmers, soms ook in de vorm van een hart, die zijn op het eerste gezicht slap en futloos en als je ze dan breekt (er zit een klein stukje metaal in dat je om knikt) als je ze dan breekt, dan worden ze steviger, buigbaar en warm.
Een mooi beeld van het hart dat zich overgeeft, het verlangen van de pelgrim die zich wil toeleggen op de zoektocht naar de Eeuwige.
De overgave die verwarmt, die je brengt bij de plek van heiligheid.
Bij het besef: ik doe er toe.

In de laatste verzen van de psalm zit een perspectiefwisseling.
Want de Eeuwige staat nu voor de poort.
Was hij dan al niet in het heiligdom?
Of loopt God met ons, pelgrims, mee, het heiligdom in? Om samen op te trekken, God die meekomt op de weg van de mensen.
Wel als God, zijn glorie wordt rijk beschreven.
De poorten zullen zich ook moeten verheffen, God is groot.
Vol van Majesteit, hij heeft gewicht, God doet er toe.

De Eeuwige zal binnentreden door de poorten, op de voorkant van de liturgie zien we bomen als poorten aan weerszijden, grote bomen die er al eeuwen staan.

Een berglandschap lijkt het wel daar achter in het midden:
wie mag de berg van de Eeuwige bestijgen?
En daar achter in het midden de lichte gele warme kleuren, Gods zegenende
aanwezigheid...

Zo moge het zijn

Tekst als voorbede uitgesproken

(Rumi).

Met uw ziel heeft zich de mijne
vermengd, zoals het water met de wijn.
Wie kan de wijn van het water scheiden?
Wie u en mij uit dit één-zijn?
U bent mijn grote Ik geworden,
en nooit meer wil ik zijn zo klein.
U heeft mijn wezen aangenomen,
zal ik het uwe dan afkerig zijn?
Voor eeuwig heeft u mij bevestigd,
eeuwig blijft u mijn soeverein.
De geur van uw liefde heeft mij doordrongen,
zal altijd in mijn gebeente zijn.
Als de fluit aan uw lippen rust ik,
als de luit in uw schoot zo rein.
Geef me een ademtocht en ik zal zuchten,
geef me een akkoord en ik zal schreien.
Zoet zijn mijn schreien en mijn zuchten,
de wereld schijnt het een jubelend festijn.
U rust in de diepte van mijn ziel,
daar werpt uw hemel zijn weerschijn.